Originile karate - ului le constituie diferite stiluri de arte marţiale chinezeşti (kung - fu sau gong - fu, respectiv kem - po în pronunţare japoneză), "strămoşul" fiind pokkeck (aşa - numitul "box chinezesc" sau "box de templu"), respectiv shaolin quang - fa, practicat de călugarii templului shaolin. Derivate ale acestui sistem de luptă, mai ales aşa - numitele "stiluri sudice" (China sudică) au stat la rîndul lor la baza Okinawa - te, a artelor marţiale practicate pe insula Okinawa. Acestea s - au dezvoltat din importante influenţe repetate de - a lungul secolelor importate din China, dar şi din stiluri de luptă băştinaşe. Incă înaintea răspândirii sistemului de luptă Okinawa - te (ulterior kara - te) existau mai multe stiluri, care stau la baza "stilurilor tradiţionale" ale karate.

Karate - dō (□□□) este o artă marţială japoneză introdusă în Japonia (şi ulterior în lume) din Okinawa în 1922. În japoneză kara înseamnă gol, te înseamnă mână iar dō înseamnă cale, rezultatul fiind calea mâinii goale. În karate se utilizează lovituri cu mâinile şi picioarele, blocaje, secerări, prize, proiectări fiind un stil extern de luptă. În ordine alfabetică:Chito - ryu, Goju - ryu, Hon - Do - Ryu, Isshinryu, Kyokushin, San - Ki - Do (San=3, Ki=energie vitala, Do=cale), Shaolin, Shito - ryu, Shotokan, Fudokan, Tameshiwari (Arta de a sparge), Wado - ryu, World Oyama Karate.

Există numeroase stiluri ("ryu"= şcoală în limba japoneză) de karate, diferite prin tehnicile de luptă şi principiile strategice pe care le folosesc. De exemplu, Shotokan foloseşte atacuri lungi, din mişcare, punând accent pe viteză, mobilitate, supleţe, în timp ce în Goju - ryu se folosesc atacuri şi blocaje scurte, fără deplasare, accentul fiind pus pe forţă. Toate stilurile folosesc două exercţii de bază: kata (set de tehnici prestabilite mimând lupta cu adversari imaginari) şi kumite (lupta cu adversar real). În karate sportiv se organizează competiţii de kata şi de kumite.

Cele mai importante: Vovinam Viet Vo Dao - vietnamez. Deasemenea, interesante:Aikido - japonez (întemeietor O - Sensei Morihei Ueshiba), Arnis - filipinez, Baguazhang - stil intern chinezesc, Changquan - chinezesc, Hapkido - corean, Hon - Do - Ryu - japonez, Hwarangdo - corean, Iai - do - japonez, Isshinryu - okinawian, Jeet Kune Do - chinezesc (întemeietor Bruce Lee), Jiu Jitsu - japonez, Judo - japonez (întemeietor Jigoro Kano), Karate do - japonez /

okinawian, Kali – filipinez, Kendo – japonez, Kobudo – japonez, Kung Fu – chinezesc, Kyudo – japonez, Nanquan – chinezesc, Ninjitsu – japonez, Qwan - ki - do - vietnamez (întemeietor Pham Xuan Tong), Sambo – rus, Savate – frantuzesc, Shaolinquan – chinezesc, shotokan - japonez, Silat – indonez, Systema – rus, Taekwondo – corean, Taijiquan - stil intern chinezesc, Wing Chun - stil intern/extern chinezesc, Wushu – chinezesc, Xingyiquan - stil intern chineze Originile karate - ului le constituie diferite stiluri de arte marţiale chinezeşti (kung - fu sau gong - fu, respectiv kem - po în pronunţare japoneză), "strămoşul" fiind pokkeck (aşa - numitul "box chinezesc" sau "box de templu"), respectiv shaolin quang - fa, practicat de călugarii templului shaolin. Derivate ale acestui sistem de luptă, mai ales aşa - numitele "stiluri sudice" (China sudică) au stat la rîndul lor la baza Okinawa - te, a artelor marţiale practicate pe insula Okinawa. Acestea s - au dezvoltat din importante influenţe repetate de - a lungul secolelor importate din China, dar şi din stiluri de luptă băştinaşe. Incă înaintea răspândirii sistemului de luptă Okinawa - te (ulterior kara - te) existau mai multe stiluri, care stau la baza "stilurilor tradiţionale" ale karate.

Întemeietorul karatedo - ului modern este considerat Gichin Funakoshi (1868 - 1957), fondatorul stilului Shotokan. După 1922, când a sosit în Japonia din Okinawa, Funakoshi a făcut cunoscut karate prin mai multe demonstraţii şi prelegeri. Pentru a creşte popularitatea stilului său de luptă (Okinawa - te), l - a denumit în japoneză "karate" (kara - te).

Locul în care se practică karate (sala de antrenament) se numeşte dojo. Termenul este folosit şi în cazul altor arte marţiale japoneze.

În funcţie de nivelul de pregătire, în urma unui examen, practicantului i se acordă grade. Gradele inferioare (descrescătoare, de la 10 la 1) se numesc kyu. Gradele superioare (crescătoare, de la 1 la 12) se numesc dan. Fiecărui grad îi corespunde o centură de o anumită culoare. Sistemul de culori poate fi diferit de la un stil la altul, dar culorile de bază sunt albă, galbenă, verde, albastră, maro (pentru kyu), neagră, pentru dan, cu un număr de trese transversale corespunzător gradului dan.